

Papírsárkány-eregető

Élt jó régen egy asszonyka, asszonynak egy gyerekfia. Indulatos egy kis fickó, anyjának szót nem fogadó. Papírsárkányt vett neki egyszer az anyja. Ember formája volt a sárkánynak, akár egy bálványé. Szaladt a fiú a játékaival, hogy eregesse fölfelé, de sehogy se ment a dolog. Szállt egy kicsit, szálldogált, aztán megint csak lecsapódott a földre.

– Széttépem én ezt a rongyot – kiáltja az akaratos –, ha nem éri el a tornyot.

Még egyszer nekiereszti a sárkányt, szálldogál is egy darabig, amikor jön hirtelen egy szellőcske és a sárkányt egy nagy fához odacsapja. Magas fának a legcsúcsán, ott akadt meg a kis sárkány.

– Ördögadta – káromkodott a kis legény, és mérgében olyan nagyot rántott a zsinagján, hogy elszakadt, és a sárkány a magas fán rajtaragadt.

Fa tetején a sárkányka mintha kissé mosolyogna, s mintha kedve telne benne, hogy a szellő ide-oda himbálgatja.

– Megrontom én a kedvedet, csak vigyorgasd a képedet – kiáltja az indulatos, s felragad egy kődarabot, nagy haraggal felé dobja, fel a fára, a csúcsára.

Sárkánynak a szíve táját találta el a kődarab. Nevetett rajta a legényke, szedegette össze a sok kavicsot és sorra dobálgatta fölfelé. Szegény sárkány képe, karja, a dereka meg a lába összevissza cafatozva. S fa tetején a sárkányka mintha nyögne, bosszankodna.

Meghallja az anyja a nagy lármát, odaszalad a fiához, s kérdi tőle:

– Hát megint már mit műveltél?

– Semmit – mondja a fiúcska. – Nagy mihaszna az a sárkány, biz én a végére jártam.

– Még csak minap vettem neked, s máris csupa ronggyá tetted – korholja az anyácskája.

– Ott ragadt a fa tetején, onnan vigyorgott le felém – menti magát a makrancos.

– Ó, ha nekem szóltál volna, a fáról leszedtük volna, s szegény fejét egykettőre teljes rendbe hoztuk volna.

– Nem kár érte – szól a fia dacoskodva.

– Sárkány szívét megsebezted, hátha számonkéri tetted, s eljön hozzád éj idején – szól aggódva édesanyja.

– Sose jön ő többé elő – mondja nyugodtan a fiúcska.

– Ártatlanban nagy kárt tettél, véték, amit elkövettél, s ha az éjjel meglátogat, bizony-bizony megfojtogat – inti anyja komoly hangon.

Megborzongott a kis kegyetlen, és félig már meg is bánta, hogy a sárkányt bántotta. Odalépked az anyjához, s arra kéri, hogy a romlott sárkány helyett vegyen neki egy másikat, egy még szebbet.

– Hogy annak is lelkét vegyed, éppúgy azt is megszenvedtesd?

– Soha többé – szól a fiú –, csak még egyet de szeretnék.

Anya szíve mit tehet mást, vásárol egy másik sárkányt, s odaadja a fiának.

Este lett, a nap leszállott, sárkánnyal már nem játszhatott. Lefekvéskor elővette s ágya mellé, vánkosára lefektette. Egyre az járt az eszében, hogy másnap virradatra megint sárkányt eregethet. Feje mellett az új sárkány, úgy aludt el a legényke.

Éjfél után lehetett már, s egyszerre csak azt érzi, hogy csoszognak a feje mellett, beszélnek az ágya mellett.

– No, te fiú, te telhetetlen – ébreszti egy ijesztő hang.

– Ki az, mi az? – szól a fiú megrezzenve, megrettenve, s amint nyitná a két szemét, s összeszedné minden eszét, a minapi tépett sárkány ott előtte, mint egy bálvány, rámereszti tűzben égő, villámszóró két nagy szemét, felé tátja tágra nyitott öblös száját, felé szegzi éles karmát, hórihorgas két nagy karját, s dörgő hanggal kiált rája:

– Fejem kővel dobáltad meg, szívem táját sebezted meg, ruhámat szétszakítottad, testemet szétmarcangoltad. Megfizeted nagy bűnödöt, leharampom a fejedet.

S vicsorítja már a fogát, tátogatja éhes száját.

– Jaj, a sárkány, jaj, a lelke – gondolja nagy rémüldözve, s kiáltana, de nincs hangja; menekülne, de nincs lába.

Félőrülten rémültében belemarkol a sárkányba, beleragad a hajába, és ahogy csak telik tőle, egyre rántja, ráncigálja. Sárkány teste szakadozik,

nagyot zizeg s összeomlik. Vérszemet kap a fiúcska, vérbe borul szeme-arca, s rátapos a sárkányára, két lábával rúgja, zúzza.

S ím, egyszerre megébredve, hallja anyja hangját, szavát, ijedező kiáltását:

– Mi baj megint? Mit műveltél? Fektemből felijesztettél!

Mély álmából most ébred fel, megriadva most rezzen fel, és a fiú amint szétnéz, hát meglátja, hogy ott hever lent a földön, megrugdosva, széttaposva, összevissza szakadozva, minap esti új sárkánya.

Szíve dobban, eszmélkedik, szégyenszemre szégyenkezik, nekipirul halvány arca, s röstelkedve szólal szava:

– Sárkány lelkét megbántottam, nagy bűnömért meglakoltam.

